

РЕШЕНИЕ

№ 1546

гр. София, 09.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.02.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Вяра Русева

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **11156** по описа за **2022** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр.чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Л. Ц. Ц. от срещу съдебно решение № 4078 от 01.11.2022г. на Софийски районен съд, НО, 121-ви състав по нахд №10256/2022г., с което е потвърдено наказателно постановление № СОА22-РД11-686/30.06.2022г., издадено от заместник кмета на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“, с което на основание чл.178е от ЗДвП на касатора е наложено административно наказание “глоба” в размер на 50 лв. за нарушение на чл.94, ал.3 от ЗДвП.

В жалбата са изложени доводи за неправилност и необоснованост на обжалваното решение, както и за допуснати съществени процесуални нарушения. Излагат се подробни твърдения, че от събраните по делото доказателства не се установява по безспорен начин мястото на извършеното нарушение, в т.ч. и самото нарушение, нормата на чл. 94 ал.3 от ЗДвП не била забранителна. Не се установявало дали именно собственикът на МПС-то го е паркирало, поради което и не бил установен действителния извършител на нарушението. Моли съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и потвърденото с него наказателното постановление. Претендира разноски.

Ответникът – заместник кмета на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“, в писмен отговор и в с.з. чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба и моли съда да остави в сила решението на СРС. Претендира юриск. възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима.

Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал и писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН, от въззивната инстанция е установена следната фактическа обстановка: на 13.05.2022г. в 11:01 часа касаторът е паркирал върху тротоар, на място неопределено за паркиране, на [улица]срещу № 15, лекия си автомобил “Тойота Л. К.” с ДК [рег.номер на МПС] , като по този начин пречил на преминаването на пешеходци, в нарушение на чл.94 ал.3 от ЗДвП. Това обстоятелство било установено от инспектор при „ Център за градска мобилност“, който съставил на Ц. неприсъствен фиш. Касаторът подал възражение срещу фиша, след което на същия бил съставен АУАН серия А № 003033 от 08.06.2022г. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното пред въззивната инстанция наказателно постановление.

Съдът изцяло споделя направените от въззивния съд правни изводи поради което не следва да ги преповтаря. По съществуването на спора, съдът е обосновал извод, че извършеното от Ц. нарушение на чл. 94, ал.3 от ЗДвП е доказано по безспорен и несъмнен начин.

Нормата на чл. 94, ал. 3 от ЗДвП съдържа следните признаци на нарушението, а именно, че за престой и паркиране в населените места пътните превозни средства се спират възможно най-вдясно на платното за движение по посока на движението и успоредно на оста на пътя. Допуска се престой и паркиране на моторни превозни средства с допустима максимална маса до 2, 5 тона върху тротоарите, само на определените от собствениците на пътя или администрацията места, успоредно на оста на пътя, ако откъм страната на сградите остава разстояние най-малко 2 метра за преминаване на пешеходци.

В случая, към административноказателната преписка е приложен снимков материал, макар и необсъден от въззивния съд, от който се установява по безспорен начин, че са изпълнени признаците на състава на чл. 94, ал. 3 от ЗДвП. Видно е, че МПС е паркирано по начин, по който липсва, каквото и да е разстояние откъм страната на сградите, камо ли най-малко 2 метра за преминаване на пешеходци. Като се има предвид, че този снимков материал е приложен по делото като част от преписката, съответно и нормата на чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, то АНО е доказал и подкрепил със съответните доказателства, твърденията и констатациите си относно извършеното административно нарушение, а именно, че на посочените дата и място, конкретното лице с процесното МПС е паркирало същото в нарушение на разпоредбата на чл. 94, ал. 3 от ЗДвП.

В тази връзка настоящият състав не споделя изложеното от касатора за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, свързано с описанието на нарушението, в т.ч. мястото на извършването му. Нормата, за която е повдигнато обвинение в извършване на нарушение, предписва какво следва да бъде законосъобразното правило за поведение, като посочва какви са условията, за да се допусне паркиране на автомобили на тротоара. За да е налице нарушението, следва да се приеме неизпълнението на всички или на което и да е от тях, най-вече, ако не е налице условието за отстоянието от автомобила до сградите. От значение е, че в НП е отразено, че с паркирането са създадени пречки за пешеходците, което е във връзка с признаците на чл. 94, ал. 3 от ЗДвП, а защо са създадени пречки, се установява от снимковия материал. С оглед на това, описанието на поведението на касатора е пълно, ясно и конкретно, без да е необходимо допълнително описание, като не е нарушено правото му на защита.

Неоснователно е твърдението, че съдът превратно е тълкувал събраните по делото доказателства. Съгласно нормата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Както се посочи, относимите факти и обстоятелства относно това нарушение са изяснени и се потвърждават от съдържанието на акта за установяване на административно нарушение, редовно съставен и ползващ се с презумптивна доказателствена сила по чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. В хода на административно – наказателното производство, по никакъв начин не са опровергнати фактическите констатации на административния орган. В процесният случай актосъставителят се е подписал под съдържащите се в АУАН констатации, относно фактическата обстановка при извършване на нарушението, като и показанията му пред СРС безпротиворечиво и категорично подкрепят административно-наказателното обвинение. В тази връзка следва да се има предвид, че касаторът не е ангажирал, нито посочил доказателства, оборващи тези констатации, поради което и същите правилно са възприети и подведени под съответната правна норма. Съставения АУАН има доказателствена тежест за изписаните в него фактически положения и при положение, че в хода на производството не се представят доказателства от жалбоподателя за установяване на други факти за същата фактическа обстановка. Оспорване на фактическите констатации няма стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежен ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства. Направеното описание на установеното нарушение съответства на законното изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при което тези елементи са осъществени.

Процесното нарушение се установява категорично и от приложения снимков материал, от който ясно личи, че автомобилът е паркирал на тротоара на място, където пречи на преминаването на пешеходците. Установяването на подобно нарушение дава основание за налагане на административно наказание по чл. 178е от ЗДвП.

Несъстоятелно е и възражението на касатора, че в административнонаказателното производство (АНП) и пред СРС не е било установено, че именно касаторът е управлявал автомобила и реално паркирането на тротоара е извършено от него. Приложимо в случая е правилото на чл. 188, ал. 1, изр второ ЗДвП за наказване собственика на моторното превозно средство за извършеното

с него нарушение. Последният се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. В случая липсват данни, че в хода на АНП Ц. е възразил за това, че автомобилът е паркиран от друг. Не е било посочено и друго лице, което да го е управлявало към него момент. Т. възражение е направено едва пред въззивната инстанция, което съдът приема като защитна теза, с цел оневиняване и избягване на административно наказателна отговорност. Безспорно установено по делото е, че именно касаторът е собственик на паркирания автомобил. Ето защо именно той следва да понесе административнонаказателната отговорност за извършеното с процесното МПС нарушение.

Не са налице и допуснати от районния съд съществени процесуални нарушения при разглеждането на делото, довели до нарушаване правото на защита на административно-наказаното лице. Първостепенният съд подробно е изследвал поведението на нарушителя, то съответства на установените факти в АУАН и НП и от описанието му както в наказателното постановление, така и в оспорения съдебен акт се установява, че това поведение осъществява визириания състав на административно нарушение.

Правилен е и изводът за законосъобразност на определеното наказание като вид и размер, както и изводът за липсата на основания за приложимост на чл. 28 ЗАНН. С оглед установеното, че автомобилът е бил паркиран на тротоара и с оглед на констатациите, че са създадени пречки за преминаване на пешеходците, обществената опасност на нарушението не е явно незначителна. То не е извършено поради изключително спешни и свързани с опазване на нечий живот и здраве обстоятелства, поради което правилно не е приложен чл. 28 ЗАНН, а е издадено НП, с което е наложена минималната глоба от 50 лв., предвидена в чл. 178е ЗДвП. Тя е съответна на нарушението и достатъчна за постигане на целите, за които се налага, поради което правилно НП е потвърдено като законосъобразно издадено.

В съответствие с горните съображения, настоящата съдебна инстанция приема, че решението на СРС е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде оставено в сила.

Относно разноските: При този изход на спора и като взе предвид направеното от процесуалния представител на ответника по касация искане за присъждане на разноски, на същата се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лв., определен съгласно чл.63д ал. 4 от ЗАНН вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 4078 от 01.11.2022 г. на Софийския районен съд, наказателно отделение, 121-ви състав, постановено по НАХД № 10256/2022г.

ОСЪЖДА Л. Ц. Ц. да заплати на Столична община сумата от 80 лева, юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ :